

Draai om je oren

Jazz en meer - Weblog

Concert

Hoe diep je mocht, kon en durfde genieten

'Brokkenbal' met Elvis Peeters, Josse De Pauw, Tonnus Oosterhoff & Corrie van Binsbergen Band, woensdag 14 maart 2012, Bimhuis, Amsterdam

Het Brokkenbal is ten einde. Een grijze man is op het podium geklommen met een plastic zak vol boeken. Er gaat een diepe zucht door het publiek als hij het Brokkenbal samenvat met "Hoe diep mocht, kon en durfde je te genieten." Ja, zo is deze avond in de Boekenweek. Muziek, verhalen en gedichten smelten samen tot 'film voor de oren', zoals gitariste Corrie van Binsbergen het zelf eens genoemd heeft.

De Vlaamse dichter, muzikant en acteur Elvis Peeters bijt het spits af. Drie dichtregels op een kakofonie van klanken. Het bal is geopend. Andere scherpe en soms melancholische gedichten volgen. Corrie van Binsbergen en haar band vullen de teksten perfect aan met muziek. Een romantisch gedicht krijgt aanzwellende violen en bij een knipoog naar de jeugd klinkt de trombone alsof ie carnaval aan het vieren is, met een pilsje teveel op. Dan gaat Peeters naar het Griekenland van vele eeuwen terug. De gitaar laat een verre echo horen, de bas en drum nachtgeluiden en de trombone weemoed. Aan het uiteinde van de halve maan aan muzikanten zwaait Van Binsbergen met haar handen het muziekverkeer de weg. Ze zit duidelijk te genieten. Anders is het met de hoofdpersoon uit het gedicht, die met zijn alter ego in debat is. Die laatste vraagt: "Oh, waarom ga je niet voluit?" "Ik moet nadenken", zegt Odysseus. Hij wil naar huis, naar zijn Penelope, maar heeft geen zin in nog meer avonturen. Zware klanken benadrukken de beklemming van twijfel. En dan zijn er nog de Sirenen, die met hun verlokkenge gezangen schepen naar de kust lokken en daar te pletter laten slaan. Nu eens klotsen de klanken heftig als de zee, dan weer klinkt de gitaar verlokkelijk en verleidelijk, alsof een Sirene zelf aan de snaren zit. Odysseus kiest het ruime sop.

Tijd voor een volgend gedicht, en wel over Europa. Hierin komt de punkachtergrond van Peeters het scherpst tot uiting. "Europa, alles draait om economie, je hebt ons onze jeugd ontnomen", komt kort en fel uit zijn mond. "Europa, je bent een gat in de taal die we spreken; muziek, je zal een gat zijn in de taal die we zwijgen." Van Binsbergen en haar band trekken een ander register open: lyriek maakt plaats voor sterk ritmisch spel. Josse De Pauw, een andere Vlaamse dichter, acteur en regisseur voegt zich bij Peeters op het podium. De heren raken aan de praat over de liefde en hun pijnlijk verlangen naar een vrouw. "Jij wil graag. Ik ook. Zucht." Ze verlangen naar dezelfde vrouw en die is nog onbereikbaar ook. Want wie overleeft een bidsprinkhaan?

Ook na de pauze gaat de film voor de oren door. Het podium is nu voor Albert van Veenendaal en zijn geprepareerde piano. Tussen de snaren zitten allerlei voorwerpen, de ene nog curieuzer dan de andere. De piano gaat ervan klinken als het eerste en beste percussie-instrument. Met korte, bijna afgestompte klanken, begeleidt de pianist de Oost-Groningse Tonnus Oosterhoff (die onlangs de P.C. Hoofdprijs heeft ontvangen).

Menupagina's:

- [Archief](#)
- [Artikelen](#)
- [Cd-recensies](#)
- [Concertrecensies](#)
- [Colofon](#)
- [Festivalverslagen](#)
- [Interviews](#)
- [Jazz in memoriams](#)

Blijf in de picture met een [gratis jazzbanner!](#)

Tonnus heeft een hele andere voorleesstijl. Nu geen rivier met felle watervallen en komische kolkjes, maar een rustige stroom. Het is even wennen. Van Veenendaal speelt ritmische, minimale tonen. Zo klinkt schaamte. Oosterhoffs stem krijgt meer dynamiek. "Ik schaam me; ook al ziet niemand me; maar ik schaam me. Is er iemand die luistert?" De pianist antwoordt met een haal over de snaren en iele, hoge klanken.

Met overduidelijk plezier kondigt Corrie van Binsbergen elk nummer aan. In 2003 met Kees van Kooten durfde ze voor het eerst het avontuur aan waarbij gedichten, verhalen en muziek samen klonken. Het was zo'n succes, dat ze het elk jaar herhaalt met Nederlandse schrijvers als Toon Tellegen, Remco Campert en Ramsey Nasr. Met de Vlamingen met wie ze vanavond samenspeelt, heeft ze ook al succesvolle tekst-muziekavonturen achter de rug. En dat zonder repetities! De gitariste vertelt in een interview: "We spreken enkel een volgorde af in de teksten en dan is het springen. Dat maakt het zo spannend; ad hoc je muziek aanpassen aan hoe snel of traag iemand leest. De concentratie is erg groot, ook bij de schrijver. En dan hoop je dat die spanning ook op het publiek overslaat." Dat is in het Bimhuis overduidelijk het geval. Er ontstaat een uitgebalanceerde combi van tekst en klank, die beide uitnodigen tot een persoonlijke interpretatie bij de luisteraar. Nooit overstemt het een het ander en dat tekent het vakmanschap van de muzikanten en van de dichters.

Na Oost-Groningen verhuist het dichtstokje weer naar Vlaanderen. De Pauw vertelt over zijn dochter. Als kind kleurde ze nog buiten de lijntjes. Waarom leren we dat eigenlijk af? Daar verrassende klanken bij laten horen is wel toevertrouwd aan Alan Purves, die er ook nu weer van alles voor gebruikt. In een volgend nummer schuift de muziek op naar een vrolijke kakofonie. De sax blaast dat je het leven niet al te serieus moet nemen, de andere instrumenten vallen bij met absurdistische schaterlachjes. Dan laat Van Binsbergen horen dat ze niet alleen kan dirigeren, maar ook gitaar kan spelen als geen ander. Een eenvoudige melodie klinkt in haar solo. Alle geluiden dwarrelen neer. Klein en spannend. Oerspannend.

De Pauw verhaalt verder over verlangen. Verlangen naar de maan. De strijkers en blazers vallen in, de fluit springt op. "Als mijn hart de weg maar volgt, zal ik sterven zonder spijt. Als mijn hart de weg volgt, is pijn een kiezelsteentje in mijn schoen." Wat wil een mens nog meer? Weemoedig klinken de strijkers. "Ik wil, ik wil." En dan volgen eindeloze lijsten van verlangen naar wereldvrede en een rijpe sinaasappel.

Dan is al het moois ten einde. De muzikanten en dichters schuifelen naar de rand van het podium en blijven daar rondhangen. Net als De Pauw heeft het publiek ook een verlangen, en wel naar meer. Het wordt op zijn wenken bediend. Een grijze man springt op het podium, Kees van Kooten. Hij leest een verhaal voor uit zijn nieuwe boek met tochtjes van het hart. Daar had ook wel muziek bij gemogen. Het verhaal dwaalt langs zijn boekenkast. Die wordt te klein, maar boeken gooi je niet weg. Wat dan? Van Kooten vertelt dat hij elke avond een stukje gaat wandelen met een plastic tas vol boeken. Die doet hij her en der in de brievenbus. Deze avond heeft het publiek de eer van onbekende buur. Een enkeling valt uitgehongerd aan op de plastic tas. Zitten we toch op het boekenbal? Nee. En wie zou daar na deze avond voor fijnproevers ooit nog heen willen?

Klik [hier](#) voor foto's van dit concert door Koen Scherer.

Labels: [concert](#)

(Heleen van Tilburg, 11.5.12) - - [\[naar boven\]](#)

Lees verder in het [archief](#)...

Redactieadres:

Hoekstraat 1 B17
3910 Neerpelt
België
(0032) 11747180
(0032) 498788554

Nieuws, tips, suggesties,
adverteren, meewerken?
Mail de [redactie](#).

